

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Διευδρόμαϊ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
χίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
κρητονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἡθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊτάκη, (συνέχ.)
Οὐίλλημ Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦρη, (συνέχ.)
— *Catulle Mendès* Εἰς τὸ ΒΑΡΑΘΡΟΝ, Ἰσπανικὸν διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρώσῃς ρούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρ-
χίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυ-
στεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ.
Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ὡς
ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

— Ναί, ἀλλὰ σεῖς δὲν εἴσθε εἰς κατὰ-
στασιν νὰ νοήσετε. . . Καὶ ἔπειτα δὲν
εἶνε δὲ καὶ τόσον δεινὰ τὰ πράγματα...
Ἡ θεῖσα Ἰσαβέλλα δὲν ἔχει ἄθικτον τὸ
κτῆμα της; Δὲν εἰμπορεῖ νὰ δανεισθῇ ἐπ'
αὐτοῦ ποσόν τι ὥστε νὰ ἀνakuφισθῶμεν
ὀλίγον;

— Ὅα ἀποποιήθῃ, τὸ εἶπε πολλὰκις,
διότι λέγει ὅτι τὸ κτῆμα αὐτὸ θὰ εἶνε
τὸ τελευταῖον καταφύγιον τῆς οἰκογε-
νείας.

— Τὴν ἀχάριστον! Τριάντα ἔτη εἶνε
μαζί μας, καὶ ποτὲ δὲν της εἶπα τοῦτο
εἶνε 'δικό μου καὶ τοῦτο εἶνε 'δικό σου. Ἐν
τῇ εὐτυχίᾳ τὰ πάντα ἦσαν κοινά, καὶ τὴν
ὥραν τῆς καταστροφῆς τὰ χωρίζομεν! . .
'Αξιόλογα! νὰ σου εἰπῶ! . .

— Ὅχι δά, πάτερ μου, μὴ εἴσθε ἀδι-
κος! Ἡ θεῖα Ἰσαβέλλα ἐπλήρωσε καὶ
ὕπὲρ τὴν δύναμίν της, καὶ ἡ ἀφιλοκέρδειά
της νὰ εἰξεύρετε ὅτι ἐξισοῦται πρὸς τὴν
ἀγάπην τὴν ὁποίαν ἔχει πρὸς ἡμᾶς.

— Ἀλλὰ καὶ σὺ λοιπόν, κόρη μου, σὺ
'Αντωνίτσα μου, θὰ ἀφήσης τὸν πατέρα
σου εἰς ἀμηχανίαν; Διότι καὶ σὺ το βλέ-
πης ὅτι θὰ ἀποθάνω ἂν δὲν ἐπιτύχω. . .
Τί τὴν θέλω τὴν ζωὴν; Σὺ ἔχεις χρή-
ματα. . . Ὁ ἀδελφός σου σοῦ παρεχώ-
ρησε τὸ μερίδιόν του. . . Τὴν περιουσίαν
τῆς μητρὸς σου τὴν ἔχεις εἰς τὰς χεῖράς
σου. Σὼσε τὸ μέλλον τῆς οἰκογενείας μας,
ἀναστήλωσε τὸ καταρρέον Κλαίρεφόν! . .
Νὰ σοῦ εἰπῶ ἔρχεσαι νὰ γίνωμεν σύντρο-
φοι; Ὅα σε κάμω ἐκατομμυριούχον! Ναί!
καὶ ἐντὸς ἐνὸς ἔτους μάλιστα. Ἀ! ἄ!!!
ἄ!!! τί καλὰ! Ἐλα, κόρη μου, ἀποφά-
σις ὀλίγον ποσόν. . . ὅχι ὅλην τὴν προῦ-
κά σου, ἐν μόνον μέρος. . .

Καὶ ἱκετικῶς ἔτεινε τὰς χεῖρας πρὸς
τὴν Ἀντωνίαν.

Τὴν προῖκά της! ὡς ἐπαίτης ἱκέτευε
τὴν κόρην τοῦ ὁ ἄλλοτε ὑπερήφανος καὶ
ἱπποτικὸς Κλαίρεφόν! Καὶ δὲν ἤξευρεν
ὅτι ἡ Ἀντωνία εἶχε ῥίψη εἰς τὸ βάραθρον
τὴν προῖκά της, θυσιάσασα γάμον, μέλ-
λον, εὐδαιμονίαν, μόνον καὶ μόνον ἵνα
ἀπαλλάξῃ τὸν πατέρα της δεινοῦ ἐξευτε-
λισμοῦ. Ἴνα μὴ λοιπὸν λυπήσῃ τὸν γη-
ραιόν, λέγουσα ὅτι δὸλον της τὸ ἔχειν ἐθυ-
σίασε χάριν αὐτοῦ, ἀπεφάσις νὰ ψευσθῇ·
διὸ ἀπεκρίθη μετὰ φωνῆς ἐξ ἄλλου.

— Αὐτὸ τὸ ὁποῖον ζητεῖτε, πατερ μου,
εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατον.

— Τί! μ' ἀποποιεῖσαι; ἀνεφώνησε κα-
τάπληκτος ὁ μαρκήσιος. Ἀφίνεις τὸν γη-
ραιὸν πατέρα σου νὰ σε καθικετεύῃ μάτην;
Δὲν γίνεται. Ὡς φαίνεται δὲν ἐνόησες
καλὰ τί σε εἶπα, ἡ ἐγὼ παρήκουσα, βέ-
βαια δὲν θὰ μου εἶπες ὅχι. . . Ἀλλὰ σὺ
δὲν μου ἀποκρίνεσαι. . . Κύτταξε ἐκεῖ ἐπι-
μονή! Δι' ὀλίγας παλιοχιλιάδας θὰ ἀφή-
σης νὰ καταστραφῇ ἡ οἰκογένειά μας!
Καὶ δὲν μου λέγεις; Ὅα βασταξὴ ἡ καρ-
διά σου νὰ πωληθῇ ἡ οἰκία εἰς τὴν ὁποίαν
ἐγεννήθης. . . ὅπου ἐζήσαμεν. . . ὅπου ἡ
μητέρα σου ἀπέθανε; . .

Ἀλλ' ἡ Ἀντωνία ἵστατο ἀκίνητος ὡς
λίθος. Τὸ πρῶτον δὲ ἤδη ἀνθίστατο εἰς
τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πατρός της.

— Χωρὶς ἄλλο τὰ ἔχετε συμφωνήσῃ ἡ
θεῖα, ὁ ἀδελφός σου καὶ σὺ. . . Δι' αὐτὸ
λοιπὸν αὐτοὶ ἔφυγαν; Καὶ σὺ ὡς τολμη-
ροτέρα ἢ ὀλιγώτερον εὐαίσθητος ἔμεινες
διὰ νὰ μου ἐναντιωθῇς. . . Μοῦ ἀρνεῖσαι
τὴν σωτηρίαν μου, καὶ μου κλέπτεις ὅχι
μόνον τὴν τύχην, ἀλλὰ καὶ τὴν δόξαν...
Εἴσαι κόρη ἄστοργος. . . Ἐλα! Φύγε ἀπ'
ἐμπρός μου! . . Δὲν εἰμπορῶ νὰ σε βλέ-
πω. . . Ἐξ' ἀπ' ἐδῶ! . .

Καὶ ὥρμησε κατ' αὐτῆς ὡς ἔξω φρε-
νῶν. . . Ἀλλ' ἡ κόρη δὲν ὑπέμεινε περι-
πλέον, ἀλλὰ ἐξερράγη εἰς λυγμούς, ἤνοιξε
τὰς ἀγκάλας της καὶ ἐνηγκαλίσθη δυνατὰ
τὸν ἀπειλητικῶς ἐπερχόμενον πατέρα της,
κατεθώπευσεν αὐτὸν καὶ τὸν κατέβρεξε
διὰ τῶν δακρῶν της, τὸν παρεκάλεσε, καὶ
προσεπάθησε νὰ τὸν καθυπακούσῃ ὁμιλοῦσα

πρὸς αὐτὸν ὅτε μὲν ὡς πρὸς παιδίον μακ-
ρόθρεπτον, ὅτε δὲ πρὸς ἄνδρα ἐχέφρονα
καὶ συνετόν.

— Ὅχι, γλυκύτατέ μου πάτερ, ἀνε-
φώνησε δακρύουσα, δὲν εἰξεύρετε πόσον
εἴσθε ἀδικος καὶ σκληρός! Μὴ κατηγο-
ρεῖτε μὴτε τὴν θεῖαν μου μὴτε τὸν ἀδελ-
φόν μου. . . Ἀχ! διὰ σᾶς αὐτοὶ καὶ τὴν
ζωὴν των προθύμως θὰ ἐθυσίαζον ὅπως
καὶ ἐγώ! Εἴμεθα θύματα ἀδυσωπῆτου
Μοίρας, καὶ εἴμεθα δυστυχέστεροι παρ' ὅ-
σον εἰμπορεῖτε νὰ φηνασθῆτε. Μὴ θε-
λήσετε νὰ ἐμβαθύνετε περισσότερον, καὶ
μὴ πικραίνετε τὴν κόρην σας, ἡ ὁποία
σᾶς ἀγαπᾷ, σᾶς σέβεται καὶ τῆς ὁποίας
ἡ μόνη χαρὰ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἶνε ἡ
ἀγάπη σας!

Καὶ ἐγονυπέτησεν ἄλλ' ὁ γέρον ἐπτο-
ήθη μὲν, ἀλλὰ καὶ δὲν κατεπίσθη. Εἶχε
τὸν νοῦν τοῦ εἰς τὴν ἐφευρεσίν του, καὶ
παρασυρόμενος ὑπὸ τῆς ἐνδομύχου χαρᾶς
καὶ εὐφροσύνης, ἐβάδιζεν ἐν τῷ δωμα-
τίῳ ἔχων τὰς χεῖρας ἐν τοῖς θυλακίοις,
τερετίζων ἁσμάτιόν τι παλαιόν. Ἐπανε-
λημμένως διήλθε πρὸ τοῦ θρονίου ἐν ᾧ
ἐκάθητο ἡ Ἀντωνία καταβεβλημένη, οὐ-
δόλως προσέχων εἰς αὐτήν. Τέλος καθί-
σας πρὸ τῆς τραπέζης ἔγραψε σημειώσιν
τινα ταχέως, ὡς ἐάν τῳ ἐπῆλθε τὴν στιγ-
μὴν ἐκείνην ἰδέα τις, ἣν ἔσπευσε νὰ ση-
μειώσῃ μὴ τὴν λησμονήσῃ, καὶ παρευθὺς
ἀνέβη εἰς τὸ ἐργαστήριον χωρὶς νὰ εἴπῃ
τι εἰς τὴν Ἀντωνίαν. Μετ' ὀλίγον δὲ ἡ
'Αντωνία τὸν ἤκουε εἰσάγοντα ξύλα εἰς
τὸν κλιβανόν, ἀνακινοῦντα τὰ διάφορα
χημικὰ σκεύη του καὶ σύροντα τὴν ἄλυ-
σιν τὴν κινουσαν τὴν φύσαν.

Ὅλην τὴν ἡμέραν διήλθεν ἡ Ἀντωνία
μόνη μετὰ τοῦ λαγωνικοῦ, ὅπερ συνεμε-
ρίζετο τὴν λύπην της ὡς ἄνθρωπος. Ἐ-
γραψε δὲ πρὸς τὴν θεῖαν Ἰσαβέλλαν, ἀ-
νακουφίσασα οὕτω τὴν βεβαρημένην καρ-
δίαν της.

Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου κατήλθεν ἐκ
τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ ὁ γέρον, καὶ συνη-
τήθησαν πατὴρ καὶ κόρη ἐν τῷ ἐστιατο-
ρίῳ. Ἀλλ' ὁ γηραιὸς δὲν ἐνόει νὰ ὁμιλή-
σῃ πρὸς τὴν Ἀντωνίαν, ἀλλὰ ἐκαμνεν
εἰς αὐτήν τὸν βαρύν. Ἦτο δυσηρεστημέ-